Lletres

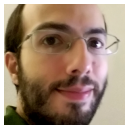

Per JoanM el dj., 29/11/2018 - 21:00

La veia llençar a l'aire un núvol de papers minúsculs. No ho entenia. Estava asseguda a terra, i amb calma, després de mirar una estona, arreplegava de nou els paperets en el seu puny, fins que els llençà amunt altra vegada.

- Què fas? Li vaig dir...

- Busco poemes -Va respondre la petita.

- I com ho fas?

- He escrit moltes lletres, totes les que conec, moltes vegades. He pensat que si vaig tirant les lletres enlaire, alguna vegada sortirà un poema bonic.

Aquesta nena havia cregut que l'art dels poemes era fruit de l'atzar. I cada lletra em semblà llavors un àtom diferent de la Taula periòdica d'elements químics. Ella tornà a tirar les lletres amunt, i jo visualitzava en aquell núvol de lletres que la poesia que buscava era l'Univers sencer, fet de minúscules i complexes estructures. I em semblà inútil seguir creient que l'atzar un dia formaria l'Univers barrejant-ne els elements com feia ella. Vaig tornar a l'habitació i vaig llegir un poema. No tenia un discurs regular, era estrany, format per expressions abruptes i girs inesperats... Però mirat en perspectiva, tenia un sentit i una bellesa, tocava el cor. Havia estat creat per un artista.

Vaig acabar, Déu meu, mirant-te per aquella finestra. Contemplant en perspectiva la nena, el temps, el carrer, els núvols i la veïna amb la roba, com un tot... i vaig llegir-hi un poema bell, amb sentit, un poema creat per un Artista.